

Pilletje alsjeblieft!

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant

Toen Jenna nog leefde, gaf onweer altijd een hoop gedoe. Het was alle hens aan dek om te voorkomen dat zij in haar oncontroleerbare drang om een veilige plek te zoeken het hele huis afbrak. Omdat ze, voordat de alprazolam als medicatie op de markt kwam, alleen in mijn armen tot stilstand gebracht kon worden, zat of lag ik uren lang het onweer uit te zingen met haar in een soort armklem, terwijl ik haar oren en ogen met een kussentje afgedekt hield. Aan Lotje besteedde ik nooit aandacht. Zij was niet bang voor onweer, meende ik zeker te weten. Dat kwam omdat ze hele nachten en dagen met onweer rustig lag te slapen in haar mandje of aan mijn voeten. Lotje was ook nooit bang voor harde geluiden, schoten of knallen. Jenna trouwens ook niet. Daar hadden hun fokkers goed voor gezorgd.

Ik keek dus raar op toen Lotje een half jaar naar Jenna's dood -ze was toen al vier - tijdens een onweer in Frankrijk ineens onrustig werd, begon te hijgen, paniekerig uit haar ogen keek en naar buiten wilde. Oh nee hè, dacht ik, ik krijg toch niet weer een hond met een onweersfobie. We waren net zo blij dat ik niet gelijk op hoefde te veren bij de eerste lichtflits of het geluid van de tv gelijk uit moesten zetten als het in een film of documentaire onweerde.

Lotje was na de dood van Jenna door de komst van nieuwe burens in Nederland haar gevoel voor veiligheid in huis kwijt geraakt. Van de burens daarvoor hoorde je nooit iets. Ze waren er haast nooit en aten ook zelden thuis. Ineens waren er nu allerlei contactgeluiden van de afwasmachine, de wasmachine, kranen die piepten, stekkers die in en uit het stopcontact in de muur werden gestoken of gehaald ; er werd geboord en getimmerd; er was een huilende baby voor wiens fruithapje dagelijks de staafmixer werd gebruikt. Voor veel honden zijn onverwachte geluiden die niet verklaarbaar zijn en eerder niet thuishoorden in hun leefomgeving, beangstigend. Alleen als een hond kan zien wat het geluid veroorzaakt, kan hij het plaatsen. Lotje moet het gevoel gekregen hebben dat het spookte in huis. Ze hoorde van alles, maar wist niet wat. Dat ik geruststellend zei dat het 'maar' de wasmachine etc was, hielp natuurlijk geen zier. Ze vertrouwde het allemaal niet meer. Ook niet meer als bij ons de badkamerdeur of een raam begon te klapperen door de wind. Terwijl ze dat al honderden malen gehoord moet hebben.

Ik vermoed dan ook dat het niet zozeer het onweer was, maar de bijkomende geluiden van rammelende ramen en neerkletterende regen die de angst van thuis weer opriepen. En donder en bliksem zijn daar een overduidelijke voorspeller van. Maar het kan ook dat Jenna's paniek toch zijn sporen heeft nagelaten. Honden leren van elkaar wat te vertrouwen is en wat niet. Ik besloot gelijk tot alprazolam om te zorgen dat angst beheersbaar zou blijven en niet in haar hersenen zou vastroesten. Medicatie kon in dit geval goed, omdat onweer een specifieke, niet dagelijks voorkomende situatie is. Alprazolam is namelijk verslavend bij langdurig gebruik en je kunt het dus niet ongestraft bij ieder dagelijks geluidje geven. Anders eindigt je hond net zo triest als de vele miljoenen aan angststremmers verslaafde Amerikanen (en Europeanen?) die naar de afkickkliniek moeten om er van af te komen.

Het pilletje helpt goed bij Lotje. Met pilletje gaat ze rustig liggen. Liefst tegen mij aan of op mijn voeten. Dat wel. Zonder pilletje dreunt ze zenuwachtig heen en weer en wil naar buiten, wég uit dat enge huis. Het interessante is dat Lotje lijkt te weten dat het het pilletje is dat haar rustig maakt. Ik denk dat mijn 'Kom maar, dan krijg je een pilletje' en geritualiseerde toediening daar wel iets aan heeft bijgedragen. Hoe dan ook, als het begint te onweten, komt ze naar je toe, stoot je aan met haar neus en zet een – wel heel laag en aarzelend - ik-wil-graag-iets-van-je-hebben-kwispeltje aan. Pilletje alsjeblieft! Als je haar negeert, wordt ze steeds banger. Sta je op, dan loopt ze gelijk naar het kastje waar de pilletjes in worden bewaard en kijkt daarnaar. Krijgt ze het pilletje, dan is het ergste leed geleden.

Binnenkort ga ik toch eens kijken wat er gebeurt als ik haar een nep-pilletje geef. Honden zijn namelijk ook gevoelig voor het placebo-effect. Aan de contactgeluiden met de burens is ze overigens inmiddels al lang weer gewend. Aan onweer helaas dus (nog) niet.

Voor meer informatie over het placebo-effect bij mens en hond, lees het gelijknamige artikel op mijn site onder:

<http://www.elianhattinga.nl/artikelen/welzijn-socialisatie-spielen/>